

HET VERHAAL VAN EEN
PRINSES EN EEN PISTOOL

CEES VAN DEN BERG

Het verhaal van een prinses en een pistool

MET ILLUSTRATIES VAN
MONIQUE
DOZY

LEMNISCAAT 8 ROTTERDAM

Van Cees van den Berg verschenen bij Lemniscaat:

Gevonden | *Paloma* | *Lotje Later* | *Joe Mellow*

ER IS GEEN VAL ZO DODELIJK
ALS DE VAL DIE JE VOOR JEZELF ZET.

Raymond Chandler

Tekst © 2025 Cees van den Berg

Omslag en illustraties: © 2025 Monique Dozy

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2025

ISBN 978 90 477 1681 5

NUR 284

De citaten op p. 127 en p. 128 komen uit *Verzameld werk* van William Shakespeare (De Bezige Bij, 2014) in een vertaling van Willy Courteaux.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux, waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Kijk voor meer informatie, activiteiten voor

thuis en in de klas en meer op www.lemniscaat.nl

I

HET IS EEN MEISJE

De dokter hield de baby aan de enkels omhoog, als een nieuwe haring met uitjes, en zei: 'Het is een meisje.' Hij keek de moeder vragend aan, die verlangend naar haar kindje staarde, en tikte de zuigeling, nadat de moeder met haar hoofd had geknikt, op de billen. De baby liet een gesmoorde gil horen en werd door een verpleegster meegenomen om gemeten, gewogen en gewassen te worden. De dokter volgde, zette de stethoscoop op de rug van het meisje en luisterde. Ook beluisterde hij de borst en de buik. Hij dacht na zoals alleen een dokter kan nadenken, haalde de stethoscoop uit zijn oren en hing het apparaat als een handdoek om z'n nek. Na het wegen en wassen fluisterde hij iets tegen de zuster en liep hij met de baby in zijn armen de bevallingskamer uit. Haastig schoot hij de gang in en liep door naar het eind. Daar bleef hij even tegen de wand geleund staan om op adem te komen. Hij wist wat hem te doen stond, maar hij had er alles voor over om het niet te hoeven doen. Hij ging kamer 367 binnen.

Rebekka de Jocker zat volledig gekleed rechtop in een kingsize ziekenhuisbed te lezen. Ze keek niet op toen dokter Hammett met de baby de kamer binnenkwam en las verder.

De dokter bleef staan en wachtte tot Rebekka naar hem opkeek.

'Wat?' zei ze bitsig.

'Ze is erg ziek,' zei dokter Hammett, terwijl hij naar het hulpeloze kindje in zijn armen keek.

'Arm kind,' zei Rebekka. Niets in haar gezicht kleurde met haar woorden mee.

'Ze heeft ernstige long- en hartklachten,' zei de dokter. Hij draaide naar Rebekka toe en trok het dekentje iets naar beneden, zodat Rebekka het gezicht van de baby beter kon zien.

‘Ik denk dat we van het plan moeten afzien,’ zei hij zacht.
‘Geen denken aan, Hammett. Het plan gaat door.’
‘Maar...’

Rebekka keek de dokter zo vuil aan dat hij bang was dat zijn gezichtsvel los zou laten. Hij liep naar de reiswieg die bij het grote raam op een tafel stond. Hierin lag een andere baby. Hammett ruilde de baby's en verliet zwijgend de kamer. Met het andere kind in zijn armen liep hij terug, ging de bevallingskamer binnen en gaf het kindje over aan de zuster. Die plaatste de baby in de armen van de trotse en dolgelukkige moeder.

‘Gefeliciteerd, majesteit, met uw dochter,’ zei de zuster. Ze maakte een lichte buiging naar prins Mels, die vol ontroering naar zijn dochter staarde. ‘Gefeliciteerd, majesteit.’

Dokter Hammett feliciteerde het koninklijke paar. Terwijl de trotse koningin en de prins hun eerste brabbelwoordjes uitprobeerden, verliet de dokter de bevallingskamer. Hij ging in zijn werkkamer achter z'n bureau zitten, trok de onderste bureaula open, haalde er een grote fles wodka uit, schonk zich een vol glas in en kieperde het in één keer naar binnen. Hij zat vreselijk met het plan in zijn maag. Rebekka's plan. Een gemeen, absurd en boosaardig plan. Hij vulde het glas nog een keer en dronk. De bibbers werden al iets minder.

Hij stond weer op, rechte zijn rug en liep zo relaxed mogelijk naar de grote wachtkamer even verderop. Daar zaten vijf mensen. Deze mensen waren lid van de hofhouding: de hovelingen. Zij adviseerden de koningin en de prins over alles waarover te adviseren viel. Zoals: wat het koninklijk paar moet aantrekken op staatsbezoek, hoe laat ze moeten opstaan en hoe laat naar bed, welk tv-programma leuk is, of ze spaghetti mogen eten op dinsdag, of ze een helm moeten dragen wanneer ze met de open koets gaan toeren... etc. Over alles, behalve over het weer. Want daar was geen zinnig woord over te zeggen.

De hovelingen waren bijeen omdat de koningin aan het bevallen was en zij er alles aan moesten doen om de bevalling een groot succes te laten worden.

‘Het is een meisje,’ zei dokter Hammett. Hij depte het zweet van zijn voorhoofd. ‘Een gezonde prinses en onze toekomstige koningin van Malingen.’

Hofmaarschalk Van Leuteren stond op en feliciteerde dokter Hammett. ‘Bedankt namens ons, de hovelingen en namens Malingen.’

De andere vier zetten een instemmend ‘Hiep hiep...’ in.

‘Hoera!’ brulde generaal Ruzius boven de anderen uit. Hij sprong in een straffe saluuthouding. Alle medailles, die de hele voorkant van zijn uniform bedekten, rammelden als een kruiwagen vol oud ijzer op een hobbelige weg.

Dokter Hammett liet de blijde hovelingen achter. Hij was net terug in zijn werkkamer toen Rebekka en Antonie de Jocker binnenkwamen. Rebekka was de oudere zus van prins Mels en zelf een dag eerder moeder geworden van een dochter. Haar man Antonie was in het dagelijkse leven de minister van Sport en Familiezaken. Rebekka nam plaats in een stoel voor het bureau. Antonie liep met een reiswieg naar de tafel, zette de wieg erop en keek naar de baby. Hij stak zijn hand in de wieg en de baby pakte een van zijn vingers beet. Antonie smolt.

‘Kom zitten,’ zei Rebekka streng. Ze tapte met haar hand op de lege stoelzitting. Antonie nam plaats.

‘Over het plan... Ik weet niet...’ hakkelde de dokter half in paniek. Zijn gezicht was rood van opwindning en zijn adem was kort en hoog.

‘We blijven bij het plan,’ zei Rebekka vastbesloten.

Dokter Hammett was erg in de war. Hij ging staan, toen weer zitten en stond weer op. Hij deed zijn ogen dicht, dacht even na en opende zijn ogen weer.

‘Ik weet niet of ik hiermee verder wil gaan,’ zei hij.

Rebekka keek de dokter kalm aan en zei: 'Ik wel.'

Hammett liet zijn armen langs zijn lichaam vallen. Hij zuchtte zo hard dat de aardbol even een tikje sneller draaide, waardoor over honderd jaar wetenschappers zich af zouden vragen waarom de pinguïns tegenwoordig op de Canarische eilanden woonden.

'Beseft je wel wat we hier aan het doen zijn?' vroeg dokter Hammett.

'Beseft jij wel hoeveel bewijs ik tegen je heb? Over je duistere geldzaken. Je drankprobleem. Je gevaarlijke operaties?' zei Rebekka.

Hammett liet zich met een plof in zijn stoel vallen, steunde zijn ellebogen op het bureaublad en legde zijn hoofd in zijn handen. 'We gaan allemaal de gevangenis in.'

'Stel je niet aan, man. Luister, dit zijn familiezaken. Daar hebben jullie allebei geen klap mee te maken.'

'Nou,' zei Antonie. 'Toch wel. Ik ben familie.'

'Dit gaat tussen m'n broer en mij. Mijn broertje heeft z'n hele leven gekregen wat zijn hartje begeerde. Mels werd thuis verwend, hoefde maar met z'n droevige hondenogen te knippen en Mels kreeg het. Toen werd-ie ook nog eens prins Mels. Nu is het mijn beurt en gaan we werken aan mijn plan.'

'Plan?' piepte Antonie. 'We hebben zojuist onze dochter omgeruild. Met een zieke prinses.'

'Geniaal,' sluwde Rebekka voor zich uit. 'Ge-ni-aal.'

'Wat is hier geniaal aan?' vroeg Antonie.

Rebekka toverde een glimlach tevoorschijn. Een valse.

'Omdat onze dochter zojuist prinses is geworden en over achttien jaar de koningin van Malingen wordt. Dan mogen m'n schoonzus en die slappe zak van een broer van mij verhuizen naar een ander optrekje, want dan nemen wij onze intrek in het paleis.'

Rebekka schoot in de lach. Een lach die een troep hongerige hyena's op een rennen zou doen zetten.

'Als moeder van de toekomstige koningin zal er blauw bloed door mijn aderen stromen.' Ze keek naar haar handen en liet ze

door de lucht draaien. 'Volgens mij kan ik dat goed hebben. Wat denk jij, Antonie?'

'Wat denk ik?' prevelde Antonie. 'Wat denk ik? We zijn onze dochter kwijt!'

'Maak er niet zo'n drama van. We komen regelmatig op het paleis. We zullen haar van een afstandje zien opgroeien. Zijn we ook van een hoop gedoe af. Poepluiers, nachtenlang gejam, elke week nieuwe kleren en schoenen. Pubertijd. Over achttien jaar zijn we weer bij elkaar.'

Antonie stond op uit zijn stoel en keek zijn vrouw aan. 'Ik vind dat het moet stoppen.'

'Nee!' brulde Rebekka hem toe. Er kwam nog net geen vuur mee. 'Ik wilde geen kinderen en toch kreeg ik er een. Jouw schuld, Antonie de Jocker. Jouw schuld! Maar nu ik er een heb, ga ik er mijn voordeel mee doen.'

Rebekka keek van hem weg en zei: 'Zit.'

Antonie aarzelde en ging zitten. Onmiddellijk stond Rebekka op, knikte naar haar man om hetzelfde te doen en samen verlieten ze de dokterskamer. Dokter Hammett hoorde Rebekka met een aanstellerig hoog gilletje de bevallingskamer van de koningin binnengaan. Vijf minuten later zaten ze alweer in de stoelen voor zijn bureau.

'Kunnen we dan in ieder geval de prinses meenemen?' vroeg Antonie.

'Geen denken aan,' zei Rebekka. 'Je denkt toch niet dat ik een ziek kind van een ander ga opvoeden. Ik ben niet gek. Dat mag iemand anders doen. Er zijn zat mensen die graag een kind willen en dat niet kunnen krijgen. Zo steunen we ook nog een goed doel.'

Ze stak haar neus iets de lucht in, alsof ze kon ruiken dat er verderop een nieuwe exclusieve kledingwinkel werd geopend. Ze schoot overeind uit haar stoel, pakte haar tas, knikte haar man in beweging en stiefelde het kantoor uit.

'Doe je ding, Hammett!' riep Rebekka vanuit de gang.

Antonie passeerde de tafel waarop de reiswaag stond en keek erin. Hij slikte moeizaam en ging achter zijn vrouw aan. In het voorbijgaan wisselde Antonie met dokter Hammett een blik uit waarin dikke sluiers wanhoop, angst en schuld lagen.

Dokter Hammett wachtte tot drie uur in de nacht. Hij was niet naar huis gegaan na zijn dienst, maar blijven hangen met het excuus dat hij de kersverse prinses een nachtje in de gaten wilde houden. Hij sloop zijn werkkamer uit met een grote boodschappentas in zijn hand en liep zonder iemand tegen te komen naar de zijuitgang van het ziekenhuis. Het zweet liep met stralen van zijn lichaam. Niet alleen uit angst, ook omdat hij veertig kilo te zwaar was en te veel drank ophad. Bij de uitgang wachtte hij even tot zijn adem weer naar zijn buik zakte en glipte het parkeerterrein op. Hij zei zacht 'Sorry' en liet de tas achter naast de vuilcontainer vlak bij de uitgang. Toen hij in de auto zat, belde hij anoniem met een verdraaide stem de informatiebalie van het ziekenhuis en meldde de vondst van een baby in een boodschappentas vlak naast de vuilcontainer.

1. WAT EEN RAAR EN STOM VERHAAL

‘ZO,’ ZEGT DE mevrouw aan de andere kant van het bureau. ‘Je hoort hier niet, maar ja... er is voor je betaald.’

‘Hoe bedoelt u?’ vraag ik. Omdat mijn voeten de grond niet raken, probeer ik met schuifbewegingen rechtop te blijven zitten, maar de zitting van de stoel is glad en loopt iets af, dus glij ik gestaag millimeter voor millimeter onderuit.

‘Simpel. Hier op internaat Bergdwaal zitten alleen meisjes uit de voornaamste families van het land. Dochters van artsen en chirurgen. Van rechters en advocaten. Van rijke ondernemers. Iedereen...’ Ze laat even een stilte vallen. ‘Iedereen met een voorname achternaam heeft hier haar opleiding gehad. Dat jij hier nu zit, mag je gerust een wereldwonder noemen.’

Om haar woorden kracht bij te zetten, tikt de mevrouw met een lange, knokige wijsvinger op een A4'tje in het opengelegde dossier dat voor haar ligt. Mijn dossier.

‘Want je oma was niet meer dan een eenvoudige juf.’ De mevrouw trekt haar blik los van de map, fronst haar wenkbrauwen en vraagt: ‘Goed. Vertel! Wat is er gebeurd?’

Het klinkt als een commando. Volgens mij weet ze anders goed wat er is gebeurd met oma. Eigenlijk wil ik het er niet over hebben, maar omdat dit onze kennismaking is, probeer ik het: ‘Oma Lot is vier maanden geleden...’

Nee, lukt niet. Met een ruk trek ik m'n zakdoek tevoorschijn en ik snuit m'n neus. De tranen dep ik weg. Ik heb oma beloofd flink te blijven. Sterk! Met mezelf heb ik afgesproken dat huilen mag, maar alleen als ik alleen ben.

Oké, nog een keer proberen: ‘Vier maanden terug is oma overleden.’

‘En waarom woonde je bij je oma?’ wil de mevrouw weten.

‘Omdat mijn moeder tijdens de bevalling is overleden. Mijn oma heeft toen voorgedij aangevraagd en gekregen. Daarom woon ik al m'n hele leven bij haar.’

Snuit.

‘De afgelopen maanden woonde ik bij tante Haylee. Niet m'n echte tante, maar een vriendin van oma. Tante Haylee was lief en aardig. Ze liet me verdrietig zijn. Soms gingen we zitten en spraken we over oma. Dat vonden we allebei fijn. Gisteren kwam een deftige meneer bij ons langs om te vertellen dat oma had gespaard voor mijn opleiding op Bergdwaal. Daarom moest ik vanmorgen hierheen.’

‘Duidelijk,’ zegt de mevrouw.

Ze pakt een pen uit een oud koffieblik waarin zeker twintig dezelfde pennen staan. Ze krabbelt wat op een blaadje. De pen doet niks en ze plaatst 'm terug in het blik. Ze pakt een volgende, niks en terug. De volgende, niks en terug. De zesde pen laat een streepje inkt achter op het papier. Vervolgens trekt ze een lichtblauw formulier uit een enorme papierstapel die gevaarlijk heen en weer deint op de hoek van haar bureau. Ze rommelt met de papieren uit het dossier, leest erin en vraagt:

‘Robertus, P? Klopt dat?’

Ik knik.

‘Twaalf jaar?’

‘Bijna dertien.’

‘Ik kan rekenen, bijdehandje.’ Ze leest. ‘P? Wat is je voor-naam?’

‘Pim,’ zeg ik.

‘Pim?’

‘Ja, Pim.’

‘Je bent een meisje. Hoe kom je in vredesnaam aan een jongensnaam?’

‘Die heb ik van mijn oma gekregen. Zij vond Pim een vrolijke en stoere naam. Toen ik klein was had ik gezondheidsproblemen, gelukkig zijn die helemaal weg. Dat komt, volgens mijn oma, omdat ik zo heet. Want een Pim blijft nooit lang ziek.’

Terwijl ik het vertel, hoor ik de stem van m’n oma in m’n hoofd. Ik moet glimlachen.

‘Was ze toen al dement? Want je bent zwakbegaafd als je zo’n stomme naam verzint.’ De mevrouw zucht diep. ‘Wat een raar en stom verhaal.’

Nou... je bent zelf een raar en stom wijf denk ik, maar dat zeg ik niet hardop. Moet je d’r nou zien met dat slappe haar en die grote flaporen. Met zo’n coupe vraag je erom dat alle aandacht naar die flappers gaan. En die neus, die lijkt op de neus van een bokser. Ze heeft ook dierentrekjes. Haar mond heeft veel weg van een vissenbek en haar onderkin lijkt op de keelzak van een witte pelikaan. En die ogen. Ze kijkt niet, ze gluurt. Mijn blik dwaalt naar haar handen. Geen ring. Nee, dat lijkt me logisch. Wie wil nou samenwonen met zoiets? Niemand. Of iemand die in de dierentuin werkt.

‘Pim!’

Ik schrik op. De mevrouw zit vanachter haar bureau vragend naar me te gluren.

‘Wat?’ wil ik weten.

‘Ik vroeg je iets,’ zegt ze. ‘En als iemand je iets vraagt, geef je netjes antwoord en wat is dat duidelijk niet.’

‘Wat...’ probeer ik. ‘Wat wilt u weten?’

‘Op welke school heb je gezeten?’

‘Geen enkele.’

De mevrouw trekt haar wenkbrauwen van verbazing zo hoog op dat ze verdwijnen onder haar pony.

‘Ik ben nooit naar school geweest. Oma gaf thuis les. Alles wat ik weet, heb ik van haar geleerd.’

Hoofdschuddend pakt de mevrouw alle papieren uit mijn dossier en maakt er een stapeltje van.

‘Laat dit duidelijk zijn: wij zijn vanaf nu wettelijk verantwoordelijk voor jou. Begrijp je dat? Wij, hier op Bergdwaal, nemen de opvoedrol over van je oma. Totdat je achttien bent. Daarna zoek je het zelf maar uit.’

Ze bladert door de papieren tot haar oog op een blaadje blijft hangen. Ze leest.

‘Nou, lieve oma of niet, ze heeft je al die tijd sprookjes zitten vertellen.’ Ze houdt een paar velletjes omhoog. ‘Weet je wat dit zijn?’

Papieren blaadjes, maar dat bedoelt ze waarschijnlijk niet, dus schud ik m’n hoofd.

‘Je adoptiepapieren.’

O? Voogdij zal ze bedoelen.

‘Je bent als pasgeboren baby achtergelaten bij een vuilcontainer van het ziekenhuis.’

WAT? DONG! Iemand heeft me zojuist met een sloophamer keihard op m’n kop geslagen.

‘Nou ja, moet je dit horen... Tjonge, slecht nieuws komt ook nooit alleen.’ Ze kijkt op van m’n dossier en zegt: ‘Je oma was niet je echte oma.’ Een glimlach verschijnt op haar gezicht.

Ik voel mijn hart als een brug in elkaar storten. Brokstukken rollen bonkend en stotend de diepte in. Als het puin de bodem van het ravijn heeft bedekt, sta ik rustig op en stomp met alle kracht die ik heb de mevrouw vol op haar neus.

2. KWAAD WERKT NOOIT ALLEEN

DE STRAKKE LICHTSTREEP onder de deur wordt onderbroken door twee schaduwen die bewegen in het licht. Vervolgens hoor ik hoe een sleutel in het slot wordt gestoken en omgedraaid wordt. De deur draait open, een bak licht golft het kamertje binnen. Ik hou m'n hand voor m'n ogen en tuur tussen de vingers door. Een silhouet stapt naar binnen en blijft met de handen in de zij staan.

Nadat ik kennis had gemaakt met het steenkoude hart van directrice Ides Bottenbley en zij met mijn prijswinnende rechtse, werd ik door een opgetrommeld groepje meiden aan m'n haar de directiekamer uit getrokken, meegenomen en in dit afgelegen strafhok opgesloten. Volgens harentrekker

Jessica, de aanvoerster van het groepje, had ik het domste van het domste uitgehaald. En dat was op de eerste dag de directrice tegen je in het harnas jagen. Ze wist ook te melden dat ik het record je-eerste-eenzame-opsluiting dik had verbroken.

De strafkamer is een oude vochtige kelderruimte zonder ramen. Waarschijnlijk een kerker, want het internaat is gevestigd in een oud kasteel. Ergens uit de middeleeuwen. Vroeger woonde hier de koninklijke familie. Toen heette het al Bergdwaal.

In de ruimte staat een oud, stalen bed en er hangt een wastafel. De wc is een houten kist met een gat erin. Waar de pies en poep blijft weet ik niet, stinken doet het in ieder geval niet. Doorspoelen doe je met een emmer water.

In het weinige licht zag ik dat de muren volgeschreven waren met boze protestteksten. Allemaal tegen het internaat gericht. Veruit de meeste waren verwensingen aan directrice Ides Bottenbley. In alle soorten en maten. Haar bijnaam, denk ik, kwam het meeste voor: Bottebijl. Maar ook Jessica werd genoemd. Kwaad werkt nooit alleen.

'Is er iets wat je mij wilt zeggen?' vraagt het silhouet.

Het neusincident was op donderdagmiddag, nu is het zondagochtend. Buiten de twee maaltijden per dag, die door een luik in de deur werden geschoven, heb ik niemand gesproken of gezien. Dus had ik alle tijd om na te denken. En dat heb ik gedaan. Mijn conclusie: iemand die zo lelijk over oma en mijn moeder praat als Bottenbley heeft gedaan, maakt kennis met mijn rechtervuist.

'Zeggen? Waarover?' vraag ik onnozel.

'Licht!' brult het silhouet.

Tl-buizenspringenaan. Voormestaat Bottebijl meteen pleister over haar neus. Rond haar ogen schitteren zwart-blauwe kringen met gele randen. Het lijkt alsof haar zonnebril

tijdens het dragen is ontploft. Ik probeer niet te lachen, zelfs mijn mondhoeken niet omhoog te trekken. Het kost me moeite.

‘Denk niet dat je gaat winnen, mormel. Een klap is nog geen knock-out. Ik heb al velen van jouw soort jankend weggejaagd. Die worden nog steeds een paar keer per week midden in de nacht gillend wakker. Badend in het zweet. Hoe oud ze ook worden.’

Ze zwijgt en ik wacht.

‘Laat dit een les zijn. De volgende keer ga je dieper onder de grond. Langer en kouder... Jessica!’

Ja hoor, het hulpje van de duivel komt de ruimte binnen gemarcheerd, pakt een volle pluk haar beet en trekt me mee de gang in.

‘Hé!’ roep ik. ‘Doe effe normaal.’ Wat een domme opmerking van mij is, want dit is schijnbaar normaal voor haar. Ze

sleurt me trappen op, gangen door, een binnenplaats over en ten slotte een slaapzaal binnen. Een paar meisjes die aan een tafeltje zitten te kletsen, stuiven uiteen zodra ze Jessica zien. Ze laat me als een vieze vuilniszak los.

‘Dit is je bed.’ Ze wijst naar het bed naast de zaal deur. ‘Dit is de slechtste plek van de slaapzaal,’ zegt ze trots. ‘Er slapen hier meer dan veertig meiden en het toilet en de douches zijn op de gang. Je doet geen oog dicht, want er is een probleem met het slot. Wanneer je de deur iets te hard dichtgooit, schiet-ie uit het slot, draait-ie weer open en slaat vervolgens keihard tegen je bed.’

Dat je zo’n vervelende boodschap zo triomfantelijk kunt brengen.

‘Misschien moet iemand van de technische dienst ernaar kijken,’ zeg ik.

‘Nou, dat denk ik niet. Die hebben wel iets beters te doen. Goed... ook overdag is het hier een komen en gaan, en...’ Ze steekt een vinger op. ‘De deur moet altijd gesloten blijven. Laat iemand hem achter z’n kont openstaan, dan is het jouw taak hem te sluiten.’

‘En als ik er niet ben?’ wil ik weten.

‘Dan heb je een probleem.’

Ze opent het deurtje van een hoge, smalle kast die naast het bed staat. Op een plank ligt een stapeltje beddengoed en handdoeken. Aan de stang hangen twee pyjama’s en twee schooluniformen. Op de onderste plank zie ik mijn koffer staan. Ik hoop dat alles er nog in zit.

‘Dit is je kast. Ik zorg ervoor dat de inspecteurs elke dag even bij je langsgaan, zodat je nooit kunt zeggen dat je niet wist hoe hoog de stapels mogen zijn en hoeveel centimeter ze van de kastwand moeten liggen. Welke kleding wordt opgehangen en welke gevouwen. En nog veel meer.’

Ze grijnst naar me zoals een kat naar een muis lacht die met zijn rug tegen de muur staat en geen kant op kan.

Ze marcheert de slaapzaal uit, trekt de deur te hard achter zich dicht waardoor die uit het slot schiet, opendraait en met een klap tegen m'n bed slaat. Ik wacht even, maar ze komt natuurlijk niet terug. Met een zachte klik sluit ik de deur. Ik pak m'n koffer uit – alle spullen zitten er nog in – en ruim de kast netjes in. Ik ga op de rand van het bed zitten en kijk de slaapzaal door.

Het is een lange, smalle zaal met aan twee kanten een rij bedden. Elk bed is strak opgemaakt. Nergens een plooitje te ontdekken. Een kant van de zaal is muur en de andere kant is raam. De ramen kijken uit op een binnenplaats met lage begroeiing. Struiken, lage boompjes, waterplaatsen. Het ziet er nep uit, alsof er een lange foto op de ramen is geplakt.

'Kan ik je helpen?'

Ik heb haar niet binnen horen komen. Naast me staat een meisje van ongeveer zestien jaar met groengrijze ogen die mij vragend aanstaren.

'Hoi, ik ben Molly.'

'Hoi, ik ben Pim.' Ik steek m'n hand op.

'Ik slaap halverwege de zaal,' zegt ze. 'Toen ik hier kwam wonen, heb ik ook in dit bed geslapen.'

'En?'

Ze schudt neusoptrekkend haar hoofd. 'Geen fijne plek.'

Is dat zo? Vlak bij de deur betekent vlak bij de deur om ervandoor te gaan. Vlak bij de deur betekent ook als eerste buitenstaan wanneer er binnen iets gebeurt. Of snel naar binnen als er buiten iets gebeurt. Vlak bij de deur. Volgens mij is dit geen slechte plek.

Molly komt bij me op het bed zitten. Ik heb wel zin in een vriendelijk gezicht en een echt gesprek. Gek, dat je soms eerder je vijanden leert kennen dan je vrienden.

'Pim. Leuke naam.'

'Dank je. Daar denkt Bottenbley anders over.'

'Je hebt al kennisgemaakt met de directrice.'

'Ja, dat ging vrij gemakkelijk en spontaan.'

Ik vertel Molly over mijn gesprek en aanvaring met Bottenbley. Over mijn opsluiting.

Ze zit met open mond naar me te luisteren. 'Er gingen al geruchten rond, want Bottenbley loopt al dagen met die zwartblauwe ogen. Ze ziet er angstaanjagender uit dan normaal. Heb je d'r echt op haar neus geslagen?'

'Ja.'

Haar gezicht kleurt rood van opwinding.

'Hoe kan zo'n lelijk, naar mens directeur worden?' vraag ik. 'Volgens mij haat ze kinderen.'

'Ze haat alleen kinderen die geen rijke ouders hebben. Vroeger was Bergdwaal een dure en chique school. Omdat de school steeds minder rijke leerlingen kreeg, moest Bottenbley meer meisjes van "gewone" ouders toelaten, die veel geld willen betalen om hun kind een mooie opleiding te geven. Ouders die, in Bottenbleys ogen, een onbenullig beroep hebben.'

Ik wil iets vragen, maar besluit het niet te doen.

'Mijn vader is banketbakker,' zegt ze glimlachend. 'En jouw vader?'

Ik vertel over mijn oma en mijn moeder. Dat ik niet weet wie mijn vader is. Ik vertel dat Bottenbley papieren heeft waarin staat dat mijn oma mijn oma niet is en dat ik na de geboorte ben achtergelaten in een boodschappentas. Dat mijn moeder niet is gestorven tijdens de bevalling, zoals mijn oma altijd heeft beweerd. Meteen rollen er vreemde en droevige gedachten mijn hoofd binnen. Ik voel dat de woorden 'achtergelaten' en 'niet jouw oma' van Bottenbley grotere gaten hebben geslagen in mijn vertrouwen dan ik dacht. Ik vraag me nu af of alles gegaan is zoals het is gegaan. Wie heeft er gelijk? Mijn oma of Bottenbley? Die Bottebijl kan van alles zeggen. Ik heb echt de afgelopen twaalf jaar bij oma Lot gewoond. Mijn oma!

'Gaaf het, Pim? Hallo?' vraagt Molly.

'O? Sorry, ik...' Verder kom ik niet. Overal in het kasteel gaan alarmen af. Brand? Overstroming? Boze ridders?

'We moeten naar de eetzaal,' zegt Molly. 'Ben je daar al geweest?'

'Nee,' zeg ik. 'Maar ik weet waar de strafkamer is en hoe die eruit ziet.'

Molly lacht.

'Kom,' zeg ik en ik sta op. In de verte klinken snelle, opgewonden voetstappen.

'Blijf hier even wachten,' zegt Molly. Ze komt naast me staan.

'Waarom?'

De slaapzaal deur draait open. Een kudde Bergdwaalse meiden dendert de slaapzaal door en verdwijnt via de deur aan de andere kant van de zaal. Natuurlijk blijven beide deuren wagenwijd openstaan.

'Dit was vroeger een gang,' zegt Molly. 'Omdat er steeds meer "anderen" werden toegelaten, is deze gang ingericht als slaapzaal.'

'En waar slapen die...' Ik wijs in de richting van de verdwenen meiden. '... internaatjes?'

Molly legt uit dat de allerrijkste internaatjes een eigen of een gedeelde kamer hebben en de iets minder rijke – evengoed steenrijk – slapen op een luxe slaapzaal. De rest deelt deze gang.

Ik sluit af en ga samen met Molly achter de meute aan. We gaan twee gangen door, twee keer links, een keer rechts en een grote trap op. Er staat een lange rij en we sluiten aan. Voetje voor voetje schuifelen we de eetzaal binnen. Nou, eetzaal, het lijkt meer op een voetbalstadion. Die ridders van vroeger keken niet op een vierkante meter. Zeker tweehonderd meisjes van twaalf tot achttien zitten verspreid over de zaal aan lange tafels te eten. Het is een lawaai van jewelste. Er wordt gepraat, gelachen, naar andere tafels geschreeuwd, met banken geschoven, met bestek op harde borden getikt en

heen en weer gelopen. Het geluid bonkt vanuit de zaal tegen het halfronde dak aan, valt terug op de betegelde vloer en kaatst als een pingpongbal terug de ruimte in. Net als Molly en ik aan de beurt zijn om ons eten te pakken, valt de herrie binnen een seconde stil.

Doodstil.

IJzig stil.

Ik heb een vaag vermoeden hoe dat komt en kijk achterom. Directrice Ides Bottenbley komt de eetzaal binnen en marcheert langs de rij naar voren. Waar ik sta. In m'n ooghoek zie ik Molly – net als de rest van de rij – haar hoofd nederig buigen. Ik buig niet voor idioten, al brengen ze een leger aan gemene haartrekkers mee.

Ik pak het laatste bakje appelmoes uit de vitrine en zet het op mijn dienblad. De kou die uit de koeling komt is niets vergeleken met het ijs dat ik voel groeien op m'n rug. Ik kijk om. Bottebijl staat me indringend aan te kijken. Zonder haar ogen van mij af te wenden, pakt ze het bakje appelmoes van mijn dienblad, zet het op haar blad en loopt weg.

Midden in de zaal staat een klein tafeltje waarop ze het dienblad zet. Ze blijft staan. Zonder enig bevel springen tweehonderd meisjes uit stoelen en van banken op in de houding. Bottenbley knikt naar iemand en muziek klinkt. Het is het Malinger volkslied. Gehoorzaam zingen alle keeltjes richting een muur waaraan een groot schilderij en de vlag van Malingen hangt. Het is een staatsieportret van koningin Helma en prins Mels en hun dochter, prinses Luppina. De koningin en de prins zijn blij, opgewekte mensen, dat zie je zo. Ze hebben zachte, vriendelijke gezichten, anders dan hun dochter die scherpe en harde trekken in haar gezicht heeft. Verveeld blikt ze voor zich uit met haar armen over elkaar. Duidelijk een prinses die er net zoveel zin in heeft als de jongen die na een sprong van de duikplank z'n zwembroek verliest en het zwembad uit moet.

Staand tussen haar ouders in, steekt prinses Luppina met kop en schouders boven ze uit. Ik schiet in de lach. Het ziet er grappig uit. Ik kijk om me heen. Is er niemand die hier de humor van inziet? Nee, integendeel, de internaatsjes kijken mij vuil en boos aan. Heeft prinses Luppina hier misschien op

school gezeten? Dat is goed mogelijk, want hier doen ze niet aan aardig zijn. Het gezang stopt, maar iedereen blijft staan. Bottebijn gaat zitten, pakt mes en vork en begint te eten.

‘Eet smakelijk, mevrouw Bottenbley,’ klinkt het zacht en gedwee uit tweehonderd monden. Rustig neemt iedereen weer plaats en eet.

Molly en ik vinden een plek aan een grote tafel achterin.

‘Wat is dat met het volkslied en dat schilderij?’

‘Voor elke maaltijd danken wij het koningshuis en de vlag met gezang.’

‘Da’s drie keer per dag.’

Molly knikt.

‘Waarom? Krijgt Bottebijn daarvoor betaald?’

Molly zet grote ogen op. ‘Sst!’ Ze drukt haar wijsvinger tegen haar lippen. ‘Gebruik nooit het bijl-woord in bijzijn van meisjes die je niet kent.’ Ze kijkt wantrouwend de zaal door.

‘Want?’

‘Anders verraden ze je bij Bottenbley.’

‘En ga je de strafkamer in,’ zeg ik.

Molly zwijgt. Op m’n bord ligt een stuk op de huid gebakken zalm, aardappelpuree en broccoli waarover een witte saus is geschonken. Het ziet er goed uit. Ik neem een flinke hap aardappelpuree, die ik onmiddellijk uitspuug. ‘Is dit aardappelpuree?’ vraag ik.

‘Ja. Vind je het niet lekker?’

‘Niet lekker? Heb je weleens een tot snot gekookte kartonnen doos gegeten?’

‘Zo erg?’

‘Erger!’

De hersenen van Molly hoor ik op volle toeren draaien. ‘Hoe weet je nou hoe gekookt karton smaakt?’

‘Dat weet ik ook niet.’

‘Maar...?’

‘Dat zei mijn oma als we ergens gingen eten en ze het niet lekker vond. Dan legde ze haar bestek neer, riep ze iemand van de bediening en vroeg aan de persoon of die wist hoe tot snot gekookte karton smaakte. Die zei natuurlijk van niet. Daarop schoof ze haar bord naar diegene toe en zei: “Moet je dit eens proeven.” Mijn oma kon fantastisch koken en ik heb het weer van haar geleerd. Ze bleef liever thuis eten, alleen omdat ik het leuk vond gingen we soms naar een restaurant.’

Om me heen zie ik internaatjes gretig hun bord met tot snot gekookte karton leegeten. Oma zei altijd: ‘Ook al bulk je van het geld, goede smaak is niet te koop.’ Wijze oma.

We zijn klaar en brengen de dienbladen terug naar de keuken. We lopen langs het verlaten tafeltje van Bottenbley. Daarop staat een onaangeroerd bakje appelmoes.

Terug op de slaapzaal vertel ik Molly dat ik even alleen wil zijn. Dat begrijpt ze en ze laat weten dat ze zeven bedden verderop zit. Ik lees een paar bladzijden in *Matilda*. Mijn favoriete boek. Ik snap *Matilda*. Het is vreselijk dat je moet leven met zoveel domme volwassenen om je heen. Gelukkig heeft ze juf Engel. Oma Lot was mijn juf Engel. Na twee bladzijden sla ik het boek weer dicht, leg het weg en staar naar het plafond. Het plafond van een kasteel waar een bullebak tweehonderd meisjes opgesloten houdt onder het mom van onderwijs.

De lichten knippen drie keer en gaan uit. In het pikke-donker gaat een gedachte met mij op de loop.

Oma was mijn juf Engel.

Oma was mijn juf Engel.

Oma was mijn juf Engel.

Ik ga op m’n andere zij liggen omdat het kussen nat is geworden. De gedachte stopt en ik val in slaap.